

Президент Томас С. Монсон

На прощання

Ніхто з нас не в змозі повною мірою усвідомити всю важливість того, що Христос зробив для нас в Гефсиманії, але я кожного дня свого життя дякую за Його спокутну жертву заради нас.

Мої брати і сестри, ця конференція добігає кінця і моє серце переповнене почуттями. Ми відчували як Дух Господа рясно виливався на нас. Від себе особисто та від імені членів Церкви по всьому світу я висловлюю вдячність кожному з учасників цієї конференції, в тому числі й тим, хто промовляв молитви. Збережімо надовго в пам'яті послання, які ми почули. Коли ми отримаємо видання журналів *Ensign* та *Ліягона* з надрукованими там цими посланнями, читаймо і вивчаймо їх.

Знову скажу, музика на всіх сесіях була чудовою. Я висловлюю особисто вдячність тим, хто ділився з нами своїми талантами, зворушуючи наші серця і сповнюючи нас натхненням.

Ми підтримали підняттям руки Братів, покликаних на нові посади під час цієї конференції. Ми хочемо, щоб вони знали, що ми з нетерпінням очікуємо на співпрацю з ними у виконанні роботи Господаря.

Я висловлюю свою любов і вдячність моїм відданим радникам, президенту Генрі Б. Айрінгу та президенту Дітеру Ф. Ухтдорфу. Вони є чоловіками, сповненими мудрості та розуміння. Їхнє служіння

безцінне. Я люблю і підтримую моїх Братів з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Вони служать надзвичайно ефективно і цілковито віддані роботі. Я також висловлюю свою любов сімдесятникам і Верховному єпископату.

Ми стикаємося з багатьма викликами у сьогоднішньому світі, але я запевняю вас, що наш Небесний Батько уважно ставиться до нас. Він любить кожного з нас і благословить нас, коли ми шукатимемо Його через молитву і будемо намагатися дотримуватися Його заповідей.

Ми є всесвітньою церквою. Наші члени Церкви є по всьому світу. Будьмо ж гарними громадянами своїх країн і добрими сусідами в наших громадах, простягаючи руку допомоги тим, хто належить як до інших релігій, так і до нашої. Будьмо прикладами чесності й цілісності, куди б ми не йшли і що б не робили.

Дякую вам, брати і сестри, за ваші молитви про мене і всіх генеральних авторитетів Церкви. Ми глибоко вдячні за вас і все, що ви робите для просування роботи Господа.

Повертаючись додому, робіть це безпечно. Хай благословення небес будуть на вас.

Нині, перш ніж ми підемо сьогодні, я хотів би поділитися з вами своєю любов'ю до Спасителя і вдячністю за Його велику спокутну жертву заради нас. За три тижні весь християнський світ святкуватиме Великдень. Переконали, що ніхто з нас не в змозі повною мірою усвідомити всю важливість того, що Христос зробив для нас в Гефсиманії, але я кожного дня свого життя дякую за Його спокутну жертву заради нас.

В останню мить Він міг відмовитися. Але Він цього не зробив. Він спустився нижче всього, щоб мати змогу все спасти. Роблячи це, Він дав нам життя поза межами цього смертного існування. Він спокутував нас від Падіння Адама.

Я безмірно вдячний Йому. Він навчив нас, як жити. Він навчив нас, як помирати. Він уможливив наше спасіння.

На завершення я хотів би поділитися з вами зворушливими словами, написаними Емілі Гарріс, які так добре описують мої почуття у переддень Великодня:

*Плащаниця, в якій Його поховали,
Лежить порожня,
Чиста і біла.
Камінь відвалений,
Гроб порожній,
І я майже чую, як ангели співають
Йому хвалу.
Плащаниця не в змозі втримати
Його.
Камінь не в змозі втримати Його.
Слова лунають в порожньому
вапняковому гробі:
"Нема Його тут".
Плащаниця, в якій Його поховали,
Лежить порожня, ось вона,
Чиста і біла.
О, алілуя, вона порожня¹.*